

Surinaams dressereren

30 mei '15

Met belangstelling las ik vanochtend het artikel van Sheila Sitalsing in het Volkskrant Magazine, waarin zij pleit voor de Surinaamse opvoeding.

Beste mevrouw Sitalsing, ik snap uw pleidooi als reactie op de voorbeelden die u noemt waarin er aan kinderen helaas geen grenzen worden gesteld. Zoals bij het meisje in de supermarkt dat een scene schopt, haar moeder stom wijf noemt en met een ijsje omgekocht wordt om stil te zijn. Hier is geen sprake van opvoeding maar van verwaarlozing, want kinderen hebben grenzen nodig. En ja misschien is het in dat geval een kwestie van beter botte en onbeschaafde grenzen dan geen grenzen.

Een kind slaan en dreigen met geweld zie ik als een kind beschaven met onbeschaafde middelen. Je probeert een kind bij te brengen dat het niet mag slaan, schelden en schoppen door het zelf te doen. Kinderen leren van het voorbeeldgedrag van hun ouders en zo hou je 'de wereld zoals hij nu eenmaal in elkaar zit' in stand. Het komt helemaal goed met de beschaving van kinderen als ouders het goede voorbeeld geven.

Het voorbeeld van Toya Graham die haar 16 jarige zoon al vloekend en tierend met bijna bovenmenselijke kracht wegsleept uit de rellen tegen politie geweld is een heel ander verhaal.

In een crisissituatie komt gelukkig een oerdrift naar boven om je kind te redden en die gaat gepaard met enorme kracht en krachttermen. Als je kind een drukke straat op dreigt te rennen schreeuw je en sleur je het hardhandig voor die naderende vrachtwagen vandaan, prima!

In niet levensbedreigende situaties kan het best wat vriendelijker en dat is heel iets anders dan het vriendje zijn van je kind.

In Nederland zijn we blijkbaar koploper in het zoeken naar andere manieren en daar ben ik trots op. Liefdevol opvoeden maakt liefdevolle mensen.

De ouders van nu hebben blijkbaar het lef om de oude manier los te laten en te experimenteren met nieuwe manieren. Dat vraagt moed en ja dat gaat nog lang niet altijd goed.

Respect is iets dat je voelt voor iemand door hoe hij of zij is en dat je van harte geeft. Niet iets dat je afdwingt door je kind te leren u te zeggen, zoals je een hond dresseert om een pootje te geven.

Een kind is niet minder waard dan een volwassene en heeft net zoveel recht op een respectvolle behandeling. Het enige verschil is dat een kind nog veel te leren heeft, en het treurige is dat het soms gestraft wordt voor wat het nog niet kan. Daarnaast heeft een kind zijn/haar eigen innerlijke wijsheid waar wij als volwassenen ook veel van kunnen leren.

Kinderen geven volwassenen vaak onbedoeld een rotgevoel, en het is de moeite waard om te onderzoeken of dit niet meer zegt over jou en de pijnlijke plekken die je zelf tijdens je opvoeding hebt opgelopen, dan over het gedrag van je kind. Vaak wordt kinderen geleerd de pijnlijke plekken van ouders te vermijden en dat noemen we dan opvoeding. Wat steeds meer ouders doen is verantwoordelijkheid nemen voor hun eigen pijnlijke plekken, zodat ze deze niet op hun beurt doorgeven aan hun kinderen. Hun kinderen kunnen zich hierdoor vrij en onbelast ontwikkelen en daar zie ik steeds meer prachtige voorbeelden van. Jonge mensen die hun kwaliteiten en talenten, hun waarde vormgeven en daardoor fantastische en waardevolle bijdragen leveren aan de wereld.

Tenslotte zou ik u van harte het boek 'Lastige kinderen? Heb jij even geluk', van Berthold Gunster willen aanbevelen'. Daarin kunt u lezen dat 'zorgen voor' genoeg is, en dat alles wat we verder nog doen onder het mom van opvoeding, gerust achterwege kan blijven.

Sabine Balsma

Jeugd en kindertherapeut